

og hvor uhyre vanskeligt det var selv for hende at faa ham til at aabne sig med fuld Oprigtighed og Tillid, saasnart Talen var om hans Familjeforhold. Dog gik hun ham uden Fortrydelse imøde, lagde sine Hænder om hans Hoved, kyssede ham og sagde:

„Du kan nok forstaa, at jeg ikke kunde udholde at sidde hjemme efter at have faaet dit Brev. Jeg maatte se dig. Du kære Ven, hvor jeg forstaaar din Bedrøvelse! Jeg har selv maattet græde. For jeg synes, det er en Sorg, der rammer os begge.“

Per skottede mistroisk ned til hende og mumlede nogle Ord om, at hans Moder jo i Virkeligheden havde været død for ham længe. Der var saaledes for hans Vedkommende i Grunden ingen Forandring sket.

„Aa ja, det er saadan noget, vi siger, min Ven, for at trøste os. Jeg veed godt, hvad du har mistet. Hvorfor skal vi skjule det for hinanden? ... Og at din Moder har boet her i Byen! Og at du ikke har sagt mig det! ... Aa Per, hvornaar vil du dog holde op med at gemme dig for mig, naar vi netop trænger allermost til hinanden? Eller vidste du det ikke?“

Per svarede, idet han frigjorde sig for hendes Hænder, at han hele Tiden havde haft i Sinde at fortælle hende det; men hver Gang de havde været sammen, var de straks bleven optaget af at drøfte helt andre Ting, og han havde saa glemt det.

„Saa lad os da tale ud engang!“ udbrød hun. „Kom, vi vil sætte os ned! Jeg synes, der igen er saa forfærdelig meget, jeg maa have at vide af dig.“

Hun skilte sig af med sit Overstykke og lagde ogsaa baade Handsker og Hat.

„Vidste du, at din Moder var syg?“

„Jeg vidste ingenting. Men hun har jo i mange Aar været svag.“

„Du har altsaa ikke søgt hende, ... heller ikke set nogen af dine Søskende?“ spurgte hun og saa forskende paa ham henne fra den Krog af Sofaen, hvor hun havde slaaet sig ned.

„Nej.“ svarede Per, der hængte hendes Overstykke op paa Dørstolpen.

„Men hvordan fik du da at vide, at de var flyttet her til Byen?“